

Ὁ Ι. Βοῦρος ἐγένετο τὸ κῦρος καὶ ἡ δόξα τῆς Ἐπιστήμης. Γεννηθεὶς ἐν Χίῳ τῷ 1808, ἐσπούδασεν ἐν Βιέννῃ, διαμένων παρὰ τῷ Κωνσταντίνῳ Οἰκονόμῳ, ἀκολούθως δ' ἐν Χάλλῃ καὶ ἐν Παρισίοις, ἔνθα ἐγνώρισε τὸν Κοραῆν, μεταβάς εἴτα εἰς τὴν Ἑλλάδα τῷ 1832, ὅτε κατέλαθεν ἀμέσως θέσιν διαπρεπῆ ἐν τῇ χροεῖα τῶν ἐπιστημόνων τῆς ἀρτιγυστάτου τότε Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, ἐν ἣ ἐδίδαξε μέχρι τοῦ 1848, ὅτε λόγῳ ὑγείας παραιτηθεὶς, διετήρησε τὸν τίτλον ἐπιτίμου Καθηγητοῦ. Συνέγραψε πολλὰς ἀξιολόγους μονογραφίας, ἐν αἷς μίαν περὶ χολέρας, διετέλεσε Πρόεδρος τοῦ Ἱατροσυνεδρίου, διὰ δὲ τὴν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἱκανότητά του, προσελήφθη ἀρχίατρος τοῦ Βασιλέως Ὁλωνος καὶ ἐγένετο εἰς τῶν ἰδιαιτέρων καὶ ἐπιφανῶν αὐτοῦ Συμβούλων. Μετὰ τὴν ἐξωσιν τοῦ αὐοιδίμου ἐκείνου Βασιλέως, ὁ Ἰωάννης Βοῦρος ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινοῦπολιν καὶ ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμά του ἐκεῖ, ὅτε κατὰ τὴν μεγάλην πυρκαϊάν τοῦ Σταυροδρομίου, ἀπώλεσε μέγα μέρος τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἐπανῆλθεν δ' αὐθις εἰς τὴν Ἑλλάδα μετ' ἐκτίκτου ἐνθουσιασμοῦ καὶ παρέμεινεν ἐν τῇ λατρείᾳ καὶ τῷ θαυμασμῷ τῶν Ἑλλήνων, ἀληθῆς Πρύτανις τῶν ἐπιζώντων ἱατρῶν τοῦ Γένους.

Ὁ Ἰωάννης Βοῦρος διεκρίθη ὡς ἀνὴρ ἰσχυρᾶς διανοίας καὶ κατέχων πλοῦτον σοφίας καὶ πολυμαθείας. Ὡς μέλος καὶ εἴτα ἐπὶ πολλὰ ἔτη πρόεδρος τοῦ Ἱατροσυνεδρίου ἐπεδείξατο θαυμασίαν ἱκανότητα καὶ σειρὰν ἐξόχων ἀρετῶν. Ἄπασα ἡ ὑγειο-ομικὴ νομοθεσία εἶναι ἔργον αὐτοῦ. Ἐν τῇ πολιτείᾳ ἀπέβη ἐθνικῆς ὠφελείας πρόξενος καὶ ἠργάσθη μετὰ ζήλου εἰς τὴν σύνταξιν καὶ ἐτέρου σπουδαιοτάτου νομοθετήματος. Ἡ ἐκδοσις τῆς μέχρι τοῦδε ἰσχυούτης φαρμακοποιίας εἶναι ἔργον τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου Βούρου, συμπράξει τοῦ καθηγητοῦ τῆς χημείας ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ ἀειμνήστου διαπρεποῦς ἀνδρὸς Ξαυερίου Λάβερερ καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Βασιλικοῦ φαρμακείου Ἰωσήφ Σαρτορίου.

Τὸ ὄνομα τοῦ ἐπιφανοῦς ἀνδρὸς θὰ μένη ἔσαι ἀθάνατον ἐν τῇ εὐγνωμοσύνῃ ἡμῶν, ἣ δὲ ἐπιστήμη ἀείποτε θὰ γεραιρῇ τὴν μνήμην τοῦ δοξάσαντος αὐτὴν ἐξόχου ἐπιστήμονος. Εὐχόμεθα ἐγκαρδίως, ἵνα ἐν καταλληλοτέρῳ τόπῳ καὶ ἐν ἄλλῳ καιρῷ ἐκτεθῇ προσηκόντως ὁ βίος τοῦ Ἰωάννου Βούρου, καὶ ἡ ἱστορία ὁμιλήσῃ εὐγλώττως ὡς προσήκει, περὶ τῶν ἱατρικῶν ἔργων καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν ἀρετῶν τοῦ ἐξόχου ἀνδρὸς, ὃν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἐν γενικῷ πένθει ἐκήδευσε τὴν 28 Ἰανουαρίου 1885.

ΜΑΡΚΟΣ Γ. ΚΑΡΑΤΖΑΣ. Τὸ λῆξαν ἔτος τοῦ 1885 ἀφῆρσεν ἐκ τῶν κόλπων τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ τοὺς ἐκλεκτοτέρους ἐν αὐτῷ ἀνδρας, καὶ ἀπεστέρησε τὸ ἔθνος ἐγκρίτων ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν, ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ὁποίων πολλὰ ἀνέμενε καὶ πάντοτε ἀνεγνώριζε ἱκανότητος πεφωτισμένας καὶ στρατιωτικὰς ἀληθείας. Ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐποχὴν νέων αἰσθημάτων, ὅτε ἔμελλον νέα ἔργα νὰ καταδειξωσιν, ὅτι δὲν ἐσθῆσθη ὑπὸ τῆς δηλητηριώδους πνοῆς τῆς ἐποχῆς ἡμῶν τὸ πῦρ τῆς ἑλληνικῆς τοῦ εἰκοσιεὶς ἐστίας, ἣ ἀπὸ τοῦ κόσμου κατὰ δυστυχῆ σύμπτωσιν στέρσις τόσων διαπρεπῶν ἀξιωματικῶν, ἀληθῶν ἐγκαλλωπισμάτων τοῦ στρατοῦ, ὑπῆρξε μέγα δυστύχημα.

Εἰς τὸν κύκλον τῶν ἀρίστων τούτων ἀνδρῶν ἀνήκει ὁ τελευταῖον ἀποβιώσας Μάρκος Γ. Καρατζᾶς. Υἱὸς τοῦ ἀειμνήστου ἐκείνου στρατηγοῦ Γ. Καρατζᾶ,

